



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Monitio XI. De coniuratoribus nubium & infectorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

prius medicorum iudicium audiant, an videatur verè energumenus.

Hæc quæ dixi de energumenorum exorcistis, pleraque locum habent etiam in exorcistis nubium, quæ tempestates & procellas, grandineque adducturæ videntur; item ijs, qui coniurant seu exorcizant locustas, & alia insecta agris damnosa; de quibus, quæ peculiariter sunt proximo monito expediam.

MONITIO XI.

De coniuratoribus nubium & insectorum.

VOAD nubium coniuratores, qui iactant se vim habere nubes à certis locis expellendi, repellendique; eorū iactantia facile conuincitur, primò, si interrogentur, an nubes illæ sint naturalibus ex causis ortæ, an ex maleficio & operâ dæmonis? si dicant ex naturalibus causis; ergo exorcismus fertur contra Naturæ auctorem Deum; quod blasphemum & sacrilegum; & vim habeat naturalem contra nubes necesse est, aut supernaturalem. Supernaturalem non accepit à Deo, qui sibi contrarius non est; nec à bonis Angelis: ergo à dæmonis ope vis illa prouenit: si nubem dicant ex maleficio ortam & moueri à dæmone. Vnde sciunt, nisi ex pacto? Secundo interrogentur, si notitiam habent, & potentiam pellendi malas nubes, cur non etiam norunt & possunt adducere & euocare, tempore squaloris ac siccitatis, in agros nubes bonas & salutare? Tertio cur non etiam fulmina & ignem de cælo cadentem; ac incendijs domos absumentem valeant arcere aut exstinguere? Quarto cur non sciant etiam coniurare ventorum turbines, & aquarum eluionis;

- A quibus lata & domus, & arbores, sternuntur & abripiuntur? nam vt nubes illæ, aliquando à malis Angelis permittente Deo, formantur & immittuntur: sic & alia ista, vt ex Iobi sacra historia docemur, cur igitur, si ad hominum commune bonum hæc ars aut potestas à Deo illis tributa, beneficentia Dei ad vnum hoc ab illis restringitur? Vnde apparet illos hæc ex pacto operari, Moneantur itaque cæteri, vt ab eorū confortio abstineant, & ne tales exorcistas suspectos, vel pretio, vel prece conducant: sed vtantur contra nubes huiusmodi armis consuetis Ecclesiæ; nempe benedictiones, preces, litanias, vitæ commendationem, & opera pia, ac satisfactoria ieiunij, disciplinarum, &c. adhibeant; quæ remedia etiam sunt vtilia cõtra cætera illa, quæ diximus mala & pericula. Parochi locorum indicant & celebrent processiones, & sacrum canant pro serenitatis & fertilitatis impetratione, & ira Dei auertenda. Cantentur in templo deuotè Psalmi accommodati, vt *Canticum graduum, Misere mei Deus, Qui habitat in adiutorio altissimi, Liberame de inimico Deus meus, & Deus misereatur nostri, & similes. Legantur Euangelia accommodata, vt de sedata à Christo maris tempestate; fiat processio per claustrum Ecclesiæ; canantur Litanie, & recitentur collectæ proposito seruientes; inuocentur Sancti loci patroni, & quorū illic reliquæ honorantur: quas tamen tutius sortassis & honestius sit foras in tempestatem & pluuiam nõ proferre; præsertim Venerabile Sacramentum (quanquam deuotionem id citra irreuerentiæ & iacturæ periculū facientium; pro more regionis, putem seruandum) & hæc omnia intra templi ambitum perficere, vbi & minor distractio, & deuotio maior esse solet: nec minus audiet Deus in tē-*

plo,

vide lib. 6
c. 2. lit. B
& lib. 4.
par. 2. q. 4.
sect. 8. &
vid. Mar
tin. de A
rili de su
perstit.
paulò an
te med.

plo quã foris:cauendũ verò maximè, ne cū nubibus colloquia instituatur; sed sermo omnis cū Sanctis & Deo sit. Mensibus autem, quibus solent hæ noxiæ nubes esse frequentiores, vt Vernis & autumnalibus; ascendant parochi quotidie manè turrim templi, vnde agros parochiæ queant intueri, & non coniurent aërem; sed benedicant agris & terminis lux diocesis: recitent Psalmos aliquot. Euangelia, & collectas & aquam benedictam more solito in aërem, & terram iaciant: & meridiano tempore campanã pulsent; vt parochiani ad templum veniant Deum oraturi; vt fructus terræ Deus conseruet. Campanæ quoque pulsentur: qua de re actum, lib. 6. c. 2. q. 3. sect. 3. FF.

Alij sunt, qui vindicant sibi artem quandam aut potestatem peculiarem, vt à Deo concessam, expellendi, necãdiquè; campi bruchos, locustas, cantaros, & alia insecta atque vermina, quæ fructus, & radices, & semina depascuntur, & spem agricolarum deludunt: & tales multis in locis solent à rusticis quotannis magno pretio accersiri. Praxis esse solet huiusmodi. Impollor iste se iudicem constituit, comparant coram eo duo procuratores, vnus causam populi agens, fungitur vice accusatoris: alius à vicario Episcopi, vel regio officiato loci constitutus, vicem subit rei, pro locustis seu alijs insectis litem contestantur, & seruantur processus ordinarij omnes tricæ, & moræ, ac dilatoriij termini, tandem in causa concluditur, & bellus Iudex fert sententiam, qua insecta illa iubet intra certum dierum spacium terminis illius territorij excedere sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, &c. Superstitio hic apertior est, quam vt queat tegi. Quare monet Ciruelus (è quo pleraq; superiora monita fere desum-

A pti) vnanimiter omnes sanctos Doctores hæc damnare; eo quod lis instituat cum creatura irrationali, quæ quid agatur nec scit, nec sentit, nec potest intelligere: & cum illa insecta naturaliter nascantur, iniusta est excommunicatio, nec mortaliter, nec venialiter peccantium: blasphemum vero est hanc sacram Ecclesiæ censuram sic derisui & ludibrio habere, non secus ac si quis sub pœnâ excommunicationis iuberet canibus ne latrarent, & lupis ne eiularent, aut vulpem absolueret à rapinis gallinarum, &c. denique constat omnia hæc acta iudiciaria, nec naturalem, nec supernaturalem vim habere contra huiusmodi insecta. vide qua fusius disputata contra Malleolum lib. 3. part. 2. q. 4. sect. 9. Moncantur vt potius remedijs tum Ecclesiasticis, tum naturalibus. Naturalia docent libri Geoponicorum, vt verbi gratia solum vinearum sæpe expurgare euulsis omnibus herbis vineæ innascentibus; ipsos truncos & ramos vinearum diligenter putare, & aliquando decorticare, & falculæ, aliorumque ferramentorum, quibus vtuntur, ferrum inungere vrsi pinguedine, aut saltem aceto forti contusis alijs commisto: excutere insecta, suppositis lancibus vel testis, aceto alliato plenis; folia præscindere, in quibus sunt semina verminum; & si iam in folliculis sunt semina, folliculos ablatos extra vineas cremare; caprifici radices appendere vitibus; suffumigare vites & arbores cera & sulfure accensis, & vento capto qui dispergat fumum per vineam & agros, vel alijs etiam similibus vti acribus & grauibus suffitibus; sepelire in horto, vel vinea, tribus aut pluribus locis intestina pecorum, ita vt pars non exigua emineat supra terram: & cum eo confluerint insecta. simul illic igne exurere, & alia,

quæ

p. 3. defu-
perst. c. 30

quæ norunt boni olitores, vinitores, & agricolæ. Pro Ecclesiastico remedio, licebit illud desumere ex sequenti historia, quam idem Ciruelus memorat. Multis olim annis. Cantabriam, totamq; Hispaniam Tarraconensem infestatam à vermibus fuisse, qui quotannis fructus omnes terræ absumberat. Misere itaque Cantabri, & Celtiberi ad Sedem Apostolicam petentes consilium, quid facto foret opus. Motus eorum precibus Pontific. Roman. eo misit Legatum Episcopum Ostiensem nomine Gregorium, virum eximia prudentia & sanctitate: Qui, vt in Hispanias aduenit, crebris concionibus populos illos à vitijs varijs ad feriam penitentiam perduxit, præsertim publicorum flagitiorum: postea instituit fieri processiones publicas læuientium in tergum flagellis: indixit aliquot dierum eleemosynas, ieiunia, precesque: demum vestitus ornato Pontificio Missas in altari portatili in ipsis agris dixit, qui magis erant calamitosi, sic fugiuit necauitque multitudinem insectorum, adeo vt multis post annis immunes omnino agri fuerint. Solent in his partibus Sancti huius opem implorare: consultumque fuerit alijs quoque locis hanc eius methodum & exemplum sequi.

MONITIO XII.

Quæ cauendæ in precibus & orationibus vanæ obseruantia?



RATIONVM quoque Sanctitatem diabolus multis superstitiosis circumstantijs solet violare: aliquando violat malo fine proposito, vt cum quis o-

A rat, aut celebrari curat missam ad exitium alicuius; aut vano, vt ad sciendum aliquid boni successus, &c. Moneantur ergo in orationibus attendere ad sequentia axiomata.

B *Primum peccatum orationis est ratione materia,* quando petuntur res illicitæ aut noxiæ; quæ repugnant honori aut preceptis Dei, aut caritati proximi aut quando res indifferentes (verbi gratia, diuitiæ, honor, doctrina, &c.) petuntur absolute, aut pertinaciter, nimisque instanter; aut quando petuntur instanter res, de quibus iustum dubium est, an sint homini ad salutem futuram: aut petitur cognitio futuri euentus ad matrimonium, &c. vt sunt virginum Hispanarum illæ orationes, quas vocant, *de los Reges, de la estrella, de sant iuan*; quibus finitis aucupantur prima transeuntium verba, & inde colligunt, quod scire volebant; superstitione stolidâ & impiâ, vt bene Horozæus libr. 2. de vera, & falsa diuinat. cap. 24.

C *Secundum est ratione forma,* quando continent verba vel sensus verborum aliquid falsum, mendax, fidei, vel naturali rationi contrarium; vel nomina barbara, & ignota, aut nugæ & ineptias; quia hæc omnia sapiunt blasphemiam.

D *Tertium peccatum est ratione modi seu ceremoniarum, quæ adhibentur;* quando illæ sunt vanæ, & præter vel contra communem Ecclesiæ consuetudinem: vt si necessario debeant fieri certo statu Corporis, certis horis vel diebus non interruptis, brachijs certo modo expansis, oculis in certum locum defixis, cum tot candelis talis vel talis coloris: & similibus, existimando circumstantias has ad effectum aliquid naturalis, vel supernaturalis virtutis conferre.

Contra

Vide l. 6.
c. 2. q. 3.
sect. 3. litt
Z. & l. 3.
part. po-
ster. q. 4.
sect. 2. &
sect. 8. & 9